

Oh, pozabila je

O svečnici je bilo. Po gozdu in po dolu je ležalo še obilo snega, in drevje je bilo še vsako jutro polno ivja. Vse je bilo tiho, skoraj mrtvo. Le sitni vrabci so se podili in čivkali po praznih vejah. Pa tudi ti so kmalu sfrčali na dvorišče, poiskat drobtin in pohojenih žitnih zrnica za prazne želodčke. Seveda so se pobiraje tudi zmerjali, lasali in kljuvali, da je perje kar letelo od njihovih sivih kožuščkov. Sultan pa, ki je iz svoje ute opazoval to kričanje in pretepavanje, je enekrati glasno zarežal. Vrabci so se prestrašili in z glasnim vriščem odleteli na streho. Zopet je bilo mirno na dvorišču.

Bolj živo pa je bilo v tem času zgoraj v gorki sobi pri Beletovih. Mala Ivica in njena nekoliko večja sestra, živahna Vidka, sta imeli toliko opraviti pri jaslicah. Ivica se kar ni mogla nagledati nežnega Jezusčka, ki je ležal v hlevcu na slamici. Vse prste na drobni ročici mu je že dvakrat preštela in najrajše bi mu bila ponudila svoje gorke rokavičice.

Pa tudi Vidka je imela precej dela pri jaslicah. Zdaj je vzdignila malega pastirčka, ki je bil po noči legel na zeleni mah; zdaj je zopet poravnala kodrasto ovčico, da je lepo stala in gledala proti hlevčku. Vmes pa je razlagala svoji sestrici, odkod so prišli sv. Trije kralji, kdo jim je kazal pot in kaj so prinesli Jezusčku. Vedela je celo, kako je božje Dete osrečilo te pobožne kralje, ki se veselijo sedaj v nebesih.

Beletova hiša je sredi naše lepe vasice, prav blizu cerkve. Ivica in Vidka sta — sevé — še majhni. Vidka bo začela hoditi v šolo še le drugo leto, Ivica pa še ne tako kmalu, ker je stara komaj štiri leta.

Vidka in Ivica nimata le radi Jezusčka, pastircev in ovčič. Tudi nimata vedno le igrač v rokah, o nikakor ne! Ivici je res Miklavž poleg drugih lepih reči prinesel tudi malo punčko. Pa, kdo ji bo zameril, saj je še tako majhna in Miklavž nosi, kar on hoče.

Dasiravno je Ivica še tako majhna, zna vendar že prav lepo moliti. Njena dobra botrica, ki imajo

svojo hišo prav zraven Beletovih, bi vam lahko povedali, katere molitvice že zna kodrolasa Ivica.

Ko zjutraj vstane, se takoj prekriža. Res je, da ji pri tej pobožnosti drobni palček včasih malo uide po rdečem licu, prekriža se pa le. Moli pa najrajši češčenamarijo in pa tisto znano molitvico:

Sveti angel varih moj,
Bodi vedno ti z menoj;
Stoj mi noč in dan na strani,
Vsega hudega me brani!
Prav prisrčno prosim te,
Varuj me in vâdi me!

Ker Ivica tako rada moli in uboga, so ji mama že o Božiču obljubili, da pojde z njimi o svečnici v cerkev, kjer bo še več svečic gorelo kakor pri jaslicah tam v kotu.

Bolj bi pač ne bili mogli mama razveseliti Ivice. Dannadan je popraševala zdaj mamó, zdaj botrico, če bo kmalu svečnica. Dolgo je ni bilo, slednjič je pa le prišla.

Solnce je ravno pokukalo skozi okno v sobo, ko sta zjutraj na svečnico vstali Ivica in Vidka. Mama so ju napravili v praznično obleko, in vsaka je dobila lepo pisano svečico. Tako sta čakali, da pride ura za odhod. Toda, nesreča ne počiva in tudi tisti dan ni počivala. Ko je hotela Ivica pogledati v stransko sobo, ali že gredo mama, se izpotakne na pragu in pade na trda tla. Svečica ji je odletela daleč iz rok in — joj! — Ivica vsa v krvi! Z drobnim noskom je pretrdo zadela ob tla, in kri se ji je ulila.

Ropot in glásen jok je hitro privabil mamó. Ko vzdignejo otroka, vidijo, da je mali nosek ves potolčen in krvav. Komaj so jo utolažili. Ko so jo pa preoblekli in umili, jo prašajo: „Ali si pa danes molila v čast angelčku varihu?“ Ivica zopet zajoka, potem pa zdahne vsa solzna: „Oh, pozabila sem!“

Od tistega dne pa Ivica vsako jutro kleči pred podobo angelčka variha in vestno opravlja jutranjo molitvico. In nosek? — No, Ivičin nosek je zdaj po zimi večkrat malo rdeč, vendar popolnoma zdrav.

—ek.